

Dějiny Japonska mě dlouhou dobu fascinovaly, obdivoval jsem jeho kulturu. Později - a materiály, z nichž jsem čerpal při psaní této práce, mě v tomto obratu posílily- jsem si však uvědomil, že ani dřívější Japonsko nebylo bez chyb. Restaurace Meidži pro mne zůstala bezprecedentní a blahodárnou událostí, jež japonskému národu umožnila vymanit se z nebezpečného postavení a získat pozici velmoci. Éra Meidži mě fascinovala jako období, ve kterém se Japonsko stalo moderním státem. V předložené práci se pokusím zodpovědět následující otázky: Byla šógunova diktátorská vláda a politika izolace Japonsku ku prospěchu, nebo ke škodě? Zastávala japonská vláda jako taková od začátku anexionistické úmysly vůči Koreji nebo jiným dálnovýchodním zemím? Nebo se tento úmysl objevil později? Je pravdivá teze profesora Normana, že vnitřní politika Japonska éry Meidži se nelišila od vnitřní politiky šógunátu? Byla japonská vnitřní politika japonskému lidu prospěšná, nebo nikoli? Jakých nástrojů použilo Japonsko k prosazování svých zájmů? Byly akce japonských zástupců v Koreji inspirovány japonskou vládou? Tyto a mnohé další otázky jsou významné pro pochopení japonské politiky éry Meidži. Literatura k tématu je rozsáhlá, zejména co se cizojazyčných děl týče. Velkou pomoc v tomto ohledu přinášejí fondy Národní knihovny a Všeobecné knihovny Orientálního ústavu A V ČR, ze zahraničních knihoven pro mne mělo klíčový význam studium v Österreichische Nationalbibliothek ve Vídni. Co se edic pramenů k mezinárodním vztahům této doby týče, jsou vydávány již od první světové války, když se nepřátelské strany pokoušely svalit odpovědnost za válečný konflikt na protivný tábor. Prameny ke vztahům Čchingů se západním světem po první opiové válce byly vydány v kvalitní Morseho edici *The International Relations of the Chinese Empire*, pro období, jež je předmětem jádra této práce, pak v jeho třetím díle (*Volume III. The Period of Subjection, 1894-1911.*).